

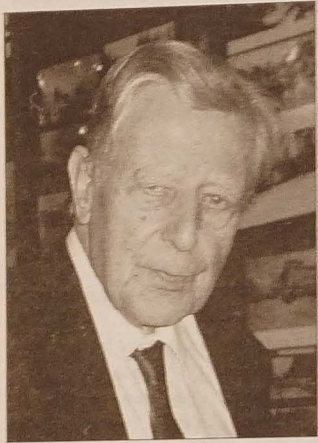

INSTYTUT JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO W LONDYNI

Bezinteresowna służba ojczyźnie

▲ Mieczysław Stachiewicz - prezes Instytutu.

- Londyński Instytut jest kontynuacją Instytutu Badania Najnowszej Historii Polski, który powstał w Warszawie w latach 1923-1924 - powiedział mi przy powitaniu Mieczysław Stachiewicz, prezes Instytutu, 30 listopada 2003 roku.

Powodem powstania Instytutu, jeszcze w Polsce, była pilna potrzeba powołania placówki badawczo-naukowej, oraz wydawniczej dla przygotowanych do druku licznych publikacji dotyczących okresu walki o wolność.

Do roku 1939 Instytut wydał liczne publikacje z zakresu najnowszej

przez Stachiewicz - uwzględniając warunki emigracyjne, spełniał swoje zadania poprzez: zbieranie, przechowywanie i badanie dokumentów dotyczących faktów z okresu najnowszej historii Polski oraz gromadzenie zbiorów dokumentów i relacji historycznych, zbiorów muzealnych oraz poprzez działalność biblioteki, zawierającej wydawnictwa związane z przedmiotem badań Instytutu. Zajmował się wreszcie opracowywaniem gromadzonych materiałów historycznych oraz ogłaszaniem drukiem wyników tych badań.

Pierwszą Radę Instytutu wybrano już w roku 1947. Jej przewodniczącym został Tadeusz Piskor. Rok później ukazało się drukiem czasopismo Instytutu „Niepodległość”. Było to obcyżniane wznowienie czasopisma warszawskiego, w Londynie wydawano je do roku 1976.

W roku 1948 powołano w Instytucie również Wydział Studiów, którego pracami, do roku 1994, kierował p. dr Stanisław Biegański. Rok później Instytut przeniósł się do własnej siedziby przy Upper Richmond Road, a w roku 1972 do Polskiego Ośrodka Społeczno-Kulturalnego przy King Street, gdzie mieści się do dnia dzisiejszego.

Prowadząc prace badawcze, naukowe, wydawnicze, odczytowe

nie Polski, kultywowanie idei marszałka Piłsudskiego oraz prowadzenie prac naukowo-badawczych, wydawniczych i popularyzatorskich w zakresie historii.

Niesamowicie bogate jest również archiwum londyńskiego Instytutu. Obejmuje ono wspaniałe zbiory: dokumentów, fotografii, prasy i map. Osobną w nim pozycję stanowi archiwum Adiutantury Generalnej Naczelnego Dowództwa 1918-1922, stanowiące zasadnicze źródło do badań nad wojną polsko-bolszewicką i pierwszymi latami niepodległości.

Jest też wspaniała biblioteka Instytutu, obejmująca dziś ponad 4,5 tys. pozycji książkowych i wydawnictw. Zgromadzony tam księgozbiór łączy się tematycznie z kierunkiem pracy naukowej i prowadzonych przez Instytut badań historycznych.

W Muzeum Instytutu gromadzone są pamiątki przekazywane ze zbiorów prywatnych oraz pamiątki zakupione. Do najciekawszych zbiorów należą m.in.: zbiory odznak pułkowych; mundur marszałka i jego odznaczenia; symboliczne klucze Wilna ofiarowane marszałkowi J. Piłsudskiemu w roku 1922; buława marszałka; uratowana od powojennego zniszczenia tablica umieszczona w roku 1936 na głazie, gdzie w roku 1901 nielegalnie przekraczał granicę zaboru rosyjskiego w drodze do Lwowa; cenna kolekcja ryngrafów marszałka; kolekcja szabel naczelnego wodza - w tym tzw. legionowa, ofiarowana marszałkowi przez oficerów I Brygady Legionów 6 sierpnia 1916 roku i wiele, wiele innych.

Instytut marszałka J. Piłsudskiego w Londynie prowadzi swą działal-

▲ Insignia i sztandary.

Zdjęcia: LESZEK WĄTRÓB

ność w oparciu o składki członkowskie i dary. Pracownicy Instytutu wykonują swą pracę organizacyjną i naukową bezinteresownie, kontynuując w ten sposób swoją służbę

ideową na obczyźnie. Jednym z najbardziej dziś zasłużonych prezes Instytutu - Mieczysław Stachiewicz.

LESZEK WĄTRÓB

▲ Ekspozycja historyczna.

historii Polski, takie jak: pamiętniki, monografie naukowe i wydawnictwa źródłowe. Jego największym przedsięwzięciem edytorskim było 10-tomowe wydanie pism zbiorowych Józefa Piłsudskiego „Pisma, mowy, rozkazy”.

- Po wybuchu II wojny światowej - opowiadał mi prezes Stachiewicz - szybko zabezpieczono zbiory Instytutu. Ostatni zaś w niepodległej Polsce dyrektor Instytutu, legionista ppłk Wacław Lipiński, obrońca Lwowa z roku 1918, publicysta i historyk, aresztowany po wybuchu wojny, skazany następnie na śmierć i „ulaskawiony na dożywocie”, zmarł w więzieniu we Wronkach w roku 1949.

Przerwana przez wojnę działalność Instytutu Józefa Piłsudskiego w Warszawie podjęta została w Londynie w roku 1947. Został tam wówczas oficjalnie powołany do życia Instytut Józefa Piłsudskiego poświęcony badaniu najnowszej historii Polski, współpracujący z podobną mu placówką o tej samej nazwie w Nowym Jorku.

Powołanie do życia Instytutu w Londynie wiązało się z decyzją podjętą przez mocarstwa zachodnie, w tym rząd brytyjski, cofnięcia uznania rządowi RP w Londynie w lipcu 1945 roku.

- Nasz Instytut - kontynuował

Instytut J. Piłsudskiego brał i nadal bierze czynny udział w poczynaniach emigracji i jej życiu organizacyjnym i kulturalnym. Instytut, przez lata swego działania, przyczynił się również do zorganizowania szeregu ciekawych uroczystości, zarówno w Londynie, jak i innych ośrodkach polskich na uchodźstwie, połączonych z urządzaniem wystaw, obchodów czy przygotowaniem wydawnictw pamiątkowych i numizmatyków.

W pięćdziesiątą rocznicę zgonu swego patrona, w roku 1985, Instytut powołał okolicznościowy Komitet Uczczenia Rocznicy, nad którym patronat honorowy objął prezydent RP na obczyźnie, Edward Raczyński. Rok później Instytut urządził wystawę z okazji setnej rocznicy urodzin marszałka Edwarda Śmigłego-Rydza - naczelnego wodza kampanii wrześniowej 1939 roku.

Instytut jest też członkiem Stalej Konferencji Muzeów, Archiwów i Bibliotek Polskich na Zachodzie, a od roku 1990 bliskim współpracownikiem krajowym instytucji naukowych w RP. W 1999 roku powstało w Warszawie Towarzystwo Przyjaciół Instytutów J. Piłsudskiego Za Granicą - tj. londyńskiego oraz Instytutu J. Piłsudskiego w Ameryce - którego celem jest wspomaganie i koordynowanie działalności obu instytutów na tere-

WARTO PRZECZYTAĆ ● WARTO PRZECZYTAĆ ● WARTO PRZECZYTAĆ ● WARTO PRZECZYTAĆ ● WARTO PRZECZYTAĆ

Cenne wydawnictwa

Ukazały się kolejne numery zaolziańskich pism dla dzieci i młodzieży: „Jutrzenki” i „Ogniwa”.

Pierwsze, redagowane z myślą o *dzieciach młodszycich polskich szkół podstawowych w RC*, przynosi poza okolicznościowymi wierszami i opowiadaniem noworoczno-zimowymi, „bajeczką matematyczną” i bajką autorstwa **Bogdana Najdera** również bardziej edukacyjne materiały. Wyróżniają się wśród nich: materiał o Estonii z cyklu „Witaj Europo!”, uzupełniony baśnią estońską, tekst ornitologiczny „Wśród skrzydlatych klejnotów” oraz regionalistyczny „Trzej bracia i Cieszyn”. Bardzo pomysłowo został zredagowany tekst „Po co jest teatr?”, zawierający nie tylko charakterystyczny sceniczny dialog, ale także informację na temat historii teatru. Całość jest niezwykle efektywnie zilustrowana rysunkami (w tym również wchodzącymi w skład najróżniejszych zgadywanek) i zdjęciami. „Jutrzenkę” redaguje red. naczelna **Barbara Glac**.

Podobnie wiele dobrego można powiedzieć o „Ogniwie”, którego redaktorem naczelnym jest **Grażyna Zubek**. Piąty nr miesięcznika przeznaczony dla dziewcząt i chłopców w RC otwiera wiersz **Jana Twardowskiego** *Nie ma czasu*, po czym następują: kalendarium, noty historyczne, sprawozdanie z trzyniecckiego festiwalu „Z pieśnią do Europy”, ankieta na temat szkoły oraz - podobnie jak w „Jutrzence” - przedmijna

prezentacja Litwy, Łotwy i Estonii. Młodych czytelników na pewno zaintryguje tekst o tancerzach trzyniecckiego „Elanu” - uczniach 9 klasy czeskosłowackiej PSP **Beacie Mrózek** i **Marcinie Hasanie** o dowcipna relacja z rowerowej eskapady do Krakowa. „Jak wymigać się od wuefu”. Jest też horoskop o tegorocznych maturzystów z przymrużeniem oka, kolejna lekcja języka angielskiego, przyrodnicze materiały edukacyjne: o nietoperzach i ananiaszu a także sporo rozrywk i artykuł o zespole muzycznym.

Wydaje się, że oba pisemka z powodzeniem mogą być stanowić stałą lekturę także dorosłych czytelników. Szkoda, że nie trafiają do normalnego kolportażu.

Pisemka dla dzieci i młodzieży wydawano już w okresie międzywojennym, w 1945 r. doprowadził do ich wznowienia prof. **Jan Kotas**.

